

ФРАНКО-ФОЛЬКЛОРИСТ

УДК 39(477):001.891 І.Франко

ФОЛЬКЛОРИСТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ІВАНА ФРАНКА: ОРГАНІЗАЦІЯ ЗБИРАЦЬКО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ РОБОТИ

Ганна СОКІЛ

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, 79005 Львів, Україна*

У статті розглянуто діяльність І. Франка як фольклориста-практика, уважного збирача і поціновувача народної творчості, акцентовано увагу на його організаторській ролі в цій галузі.

Ключові слова: усна словесність, збирацька робота, фольклорні записи, експедиції.

Іван Франко – вчений широкого діапазону – письменник, літературознавець, лінгвіст, етнограф, фольклорист. Імпульс до такої титанічної роботи йому давало насамперед тісне спілкування з народом. “Яко син селянина, вигодуваний твердим мужицьким хлібом, я почуваю себе до обов’язку віддати працю свого життя тому простому народові”, – сказав І. Франко на вечорі, присвяченому 25-літтю його літературної діяльності.

Однією з важливих ділянок праці вченого була фольклористика. Без народнопоетичних скарбів (пісень, приповідок, казок, оповідань, легенд, переказів та ін.) Франко не став би таким багатогранним письменником. Його захоплював тонкий ліризм пісень, їх тональне багатство, відшліфованість приказок, мудрість казок, легенд. Досліджуючи ритміку в поезіях поета, зокрема цикл із збірки “Зів’яле листя”, Ф. Колесса зазначав, що Франко складав ці вірші під мелодію відомих йому народних пісень. Водночас оригінальність поета полягала в тому, що він умів створити свій окремий вірш, свою поетичну мову, свій індивідуальний стиль [7, с. 344]. Без сумніву, народні оповідачі, співаки мали великий вплив на формування письменницького хисту Франка. Два збірники пісень, що записав він ще під час навчання в гімназії були, як зауважив М. Возняк, не тільки початком діяльності Франка як фольклориста, а й зробили великий вплив на його поетичну творчість [1, с. 221].

Мета статті – висвітлити один із важливих аспектів фольклористичної діяльності І. Франка – збирацько-дослідницький, систематизувати відомості про нього як фольклориста-практика, уважного збирача і поціновувача народної творчості, акцентувати на його організаторській ролі в цій галузі.

Дослідники творчої спадщини поета, передусім М. Возняк [1, с. 145–163; с. 220–233], О. Дей [2; 3; 4] торкалися цього питання, частково зверталися до ньо-

го й інші науковці [11; 12, с. 465–470], проте воно ще потребує узагальнення, систематизації.

Усі біографи І. Франка наголошували та й, зрештою, сам поет зазначав про важливу роль матері, яка з дитинства передала любов до народної пісні, бо сама знала їх багато і любила співати малому Івасеві. “Мої батько й мати, – писав пізніше поет, – мали дар досадного, образowego висловлювання своїх думок; правда, батька я затамив дуже мало, бо він відумер мене шестилітньою дитиною і з його оповідань тільки дещо заховалося в моїй пам’яті, зате від мами я позаписував і вивчив напам’ять немало пісень, в тім числі також повний весільний цикл” [13, с. 173]. Недаремно любов до народної пісні він назвав “єдиним віном”, яке виніс із батьківської хати (“Пісня і праця”, 1883).

Початком діяльності Франка-фольклориста вважаються згадувані вже дві рукописні збірки народних пісень, які він почав записувати від матері, коли був гімназійним учнем у Дрогобичі. Про це сам Франко писав згодом у листі до М. Драгоманова: “Ще в нижчій гімназії я почав збирати пісні народні, спершу від моєї матері, а опісля і в Дрогобичі розпитував свідущих людей (ремісників і т. і.), так що швидко мав мілко списані два товсті зшитки, вміщаючі 800 номерів, правда, в значній часті, коломийок. Менший зошит я послав у “Просвіту” і опісля случайно віднайшов його в третіх руках, а більший таки в Дрогобичі у мене пропав”¹ [14, т. 49, с. 245]. Окремі фіксації датуються 1868 р., коли Франкові було всього 12 літ. Хоча він почав записувати від мами уже в десятирічному віці [4, с. 47]. Сам поет вважав цей час початком своїх фольклористичних зацікавлень, у листі до польського вченого Коперницького від 27 грудня 1883 р. Франко писав: “Займаючись більше 12 років збиранням етнографічних матеріалів, а тепер також порівняльними студіями над етнографією слов’янською, і передусім українською, нагромадив я дотепер досить значну кількість цікавих матеріалів (пісень, оповідань, приповідок, анекдотів, вірувань, забобонів і подібних)” [14, с. 391].

Важливо, що дитяче захоплення Франка згодом переросло у наукове зацікавлення. Свідомого характеру набирає зацікавлення народною словесністю з часу переходу у старші класи гімназії (1871 р.). Він знайомиться з усною словесною традицією різних народів, їх публікаціями, що з більшою енергією заохочує продовжувати збирання фольклору, залучаючи до цього деякого із своїх товаришів і знайомих. У вісімнадцятирічному віці (1874 р.) І. Франко, як свідчить його листування з Ольгою Рошкевич, спонукав свою адресатку до записування весільних обрядів і пісень у Лолині, які пізніше в його упорядкуванні вийшли у виданні Краківської Академії наук (1886 р.), а українською мовою побачили світ лише 1970 р. у збірнику “Весілля” під заголовком “Обряди і пісні весільні люду руського в селі Лолин Стрийського повіту” [10, кн. 2, с. 73–124].

З дитячих та юнацьких літ І. Франко виніс велику кількість народнопоетичних скарбів, до яких він звертається як художник і вчений упродовж усього свідомого

¹ Про долю цих зошитів див.: *Дей О.І.* Із фольклористичної спадщини І. Франка. Ново-знайдені записи пісень // Народна творчість та етнографія. 1965. № 3; Його ж: *Сторінки історії української фольклористики.* К., 1975. С. 50–51.

життя. Очевидно, не випадковим було й те, що перший опублікований сонет мав назву “Народні пісні” (1874 р.).

Навчаючись у Львівському університеті (з 1875 р.), І. Франко розпочав друкувати народні твори в часописі “Друг” під рубрикою “Із уст народу”. Тоді ж разом із М. Павликом вони роблять першу спробу обґрунтувати потребу збирання та публікування усної словесності, обстоюють важливість вивчення фольклору та етнографії. Молоді збирачі фіксують водночас з художніми словесними творами дані про побут народу, його умови життя. Кожну нагоду І. Франко використовував для записів. Наприклад, перебуваючи на Покутті в Березові Нижнім (1880 р.) у родині Геніків, за спогадами сучасників, у вільний час ходив на ниву, сідав коло робітників і просив, аби співали, а сам записував. У Нагуєвичах фіксував усну словесність: під час роботи на полі, під час гаївкових забав на Великдень, на весіллі, на вулиці, інколи підкрадаючись до робітників чи жінок, нотував їхні розмови, співанки. Він зумів навіть під час тюремних ув’язнень зібрати від сусідів по камері народні пісні, приказки, незважаючи на складні умови, в яких довелося йому перебувати. А здебільшого в одній камері проживало по 14–18 чоловік, його переводили з одного приміщення в інше, переслідуючи лише за те, що “писав”, тобто записував на випадково роздобутих клаптиках паперу випадково роздобутих олівцем пісні та приповідки з уст в’язнів або й свої вірші” [14, т. 49, с. 245]. Все-таки тут він мав нагоду зібрати фольклорно-етнографічний матеріал, зокрема невеличкі збірочки приповідок із Крехова, Батятин, Рогатина, Городка, Янова. Та особливо багато цікавого матеріалу, за словами Франка, записано під час коломийського арешту 1880 р.: “Тут повстала багата збірка приповідок із Ценева, списана з уст Кароля Батовського, не менше багата збірка з уст Івана Васильківського, міщанина з Коломиї, [...] також невеличкі збірочки [приповідок.– Г. С.] з Матієвця, Гвіздця, Богородчан, Туглукова та інших покутських місцевостей, записаних від різних принагідних арештантів” [13, с. 174].

Крім приповідок, фіксував І. Франко і народні пісні. У львівській (1877 р.) та коломийській (1880 р.) в’язницях записав він близько сотні народних пісень, (опубліковані у книзі “Народні пісні в записах Івана Франка”, яку упорядкував О. Дей [9]). Це й колядки та щедрівки (“Ой бувай же здоров, гречний сподару”), весільні (“Ой з суботоньки на неділеньку”, “Кому ти ся, Йвасеньку, кланяєш”), балади (“Ей вийшла, вийшла подолянка по воду”, “Як поїхав Васюненко на полювання”), історичні (“Ой попід гай зелененький” – про Довбуша), рекрутські та жовнірські (“Журилася мати много”, “Прийшов сотник, прийшов віт”), пісні про кохання й родинне життя (“Жалі мої, жалі, великі, немалі”, “Ой світи, світи, місяченьку”), жартівливі й танцювальні (“Ой там, ой там коло млина”, “Сабадашко моя”). Респондентами були Михайло Теслюк із Батятин (23 тексти), Кароль Францишкевич з Рогатина (6 пісень), Францішек Батовський з Ценева Коломийської округи (32 пісні), Яків Сидорук із с. Чортівця Обертинського повіту (6 пісень), Іван Васильківський із с. Уторопів Коломийської округи (2 пісні) та ін. [Див.: 9].

І. Франко не лише сам використовував будь-яку нагоду для записування усної словесності, а й спонукав до цього інших. У листі від 2 січня 1879 р. до Ольги Рошкевич він писав: “А там під час свят (Різдвяних. – Г. С.) не забудь вече-

рами дещо собі позаписувати – може, деякі колядки, слова тощо, може, сцени, анекдоти, характеристики людей – се ж усе для тебе майбутньої письменниці, самі важні речі і придатуться дуже” [14, т. 48, с. 141]. Згодом, у квітні того ж року, повідомляв М. Павликові, що днями сам їде на села, і, можливо, дещо збере матеріалу, зокрема, обіцяли з Тернопільщини [14, т. 48, с. 177].

Своїми фольклорно-етнографічними записами І. Франко започаткував на сторінках часопису “Світ” відділ “Знадоби до вивчення мови і етнографії українського народу”. Тут були поміщені його записи нових пісень про поширення картоплі в Західній Україні, етнографічно-статистичні нариси про шляхту ходячкову, що жила в українських селах Галичини, та відома стаття “Дещо про Борислав”, у якій автор наводить цікаві зразки пісень про ріпників і подає свої роздуми про новотвори.

Уже тоді Франко сам дотримувався і висував до інших збирачів вимоги до записування народної словесності та контексту, в якому вона побутує – “відтворювати всю обстановку як чисто зовнішню, так і більш внутрішню, при якій вдалося почути цю пісню або казку”. Він подавав широкі нариси про носіїв фольклору, про причини виникнення тієї чи іншої пісні, чим і прислужився українській фольклористиці.

Після того, як перестав виходити часопис “Світ” (1882 р.), І. Франко друкував фольклорні матеріали у “Зорі”. Тут вперше була опублікована його стаття “Жіноча неволя в руських піснях народних”. Значну частину пісень, аналізованих у статті, зібрав сам Франко, а чимало й М. Павлик. Бажаючи розширити фольклористичні студії на сторінках “Зорі”, Франко звертається до відомих вчених з проханням надсилати свої матеріали й дослідження. Зокрема М. Драгоманову він повідомляв, що хоче “завести” в “Зорі” постійну рубрику: “Між іншим, бажав би подавати й матеріали етнографічні: цікавіші пісні, казки, оповідання і т. і. Тільки ж не бажав би подавати той матеріал зовсім сирий, але з пояснюючими примітками, з визначенням варіантів печатаних, паралельних творів інших нар. літератур і т. і. Звісно, до такого редагування етнографічного матеріалу у нас один тільки чоловік відповідний – Ви. Так-от, чи згодились би Ви час від часу, а хоч би до кожного номера, приладити в такий спосіб чи то яку пісню, чи казку, чи що-небудь інше” [14, т. 48, с. 574].

У 80-х роках Франко став організатором фольклорно-збирацької роботи в “Етнографічно-статистичному кружку”, який почав діяти восени 1883 р. у Львові при студентському товаристві “Академічне братство”. До збирацької роботи залучали багато молоді не тільки зі Львова, а й з інших теренів, оскільки одним із головних завдань гуртка було “збирання матеріалу з народу”, “періодичні екскурсії в різні сторони краю”.

Вміло організовував І. Франко й етнографічно-статистичну роботу. М. Драгоманов іноді радив, якими справами мав би займатися новостворений гурток, і яку для цього варто роздобути літературу. Зокрема він пропонував сконцентруватися на дослідженні земельної власності в Галичині і форм кооперації. Незадовго після виникнення гуртка, Франко писав до М. Драгоманова: “Надіюсь, що з весною, одна з перших екскурсій нашого кружка піде до Синевідська (нині Сколівський район на Львівщині), щоб вислідити докладно відносини, життя і погляди

тої самотності в нашій краї торговельної спілки-осади. Надіюсь відтам багато цікавого” [14, т. 48, с. 384].

Франка хвилювало те, що бракує наукової літератури для успішної роботи гуртка, порівняльних студій: “...бо й книжок про методу статистики (крім Haus-hoffera) й зовсім нема, а про етнографію тим менше... Так само нема й матеріалів, крім Чубинського, Головацького, та пару томів Кольберга й видань Академії краківської. Саме тоді у Франка виникла ідея систематичного видання народних приповідок. Він мав намір приступити до порівняльних студій, “щоб показати, який відсоток є українських оригінальних, а скільки взято від велико- і білорусів та поляків, а скільки знов навідворить” [14, т. 48, с. 383–384].

Франко організував цілу сітку кореспондентів. До нього зверталися записувачі народних пісень, надсилаючи з різних кутків Галичини фольклорні матеріали. Від імені гуртка він розсилає запрошення зайнятися збором народної творчості та стати членом гуртка. Так, у листі від 13 квітня 1884 р. до К. Попович І. Франко писав, що “Кружок етнографічно-статистичний приймає в члени всіх людей, котрі приречуть доставувати йому матеріалів (пісень, казок, приповідок і ін.) і відповідей на квестіонарі – їх з часом буде видаватись більше [...] З часом кружок видавати буде свої публікації, в котрі входять будуть праці і матеріали членів” [14, т. 48, с. 412]. Франко запропонував адресатці стати членом гуртка.

Гурток планував розгорнути широку народознавчу роботу практичного і науково-теоретичного характеру. З метою одержання наукової літератури, члени гуртка розсилали листи до “Географического общества” в Петербурзі, до “Императорского общества истории и древностей” у Москві, а також до відомих учених. Гуртківці виголошували доповіді, реферати, студіювали праці не тільки вітчизняних і російських фольклористів, а й представників інших європейських народів. “Я хочу ще цього року, – писав Франко до М. Драгоманова 17 листопада 1885 р., – напечатати невеличку статтю Анджело де Губернатіса про італійський folklore, написану для місячника німецькою “Auf der Höhe”. Крім того, у нас в Кружку етногр[афічному] робляться реферати з статей Пипіна “Исследов[ания русской народности]” і Віньйоли “Mythus und Wissenschaft” [14, т. 48, с. 573]. В іншому листі запитує М. Драгоманова, де можна дістати важливі етнографічні італійські та французькі збірники, які хотів би закупити для гуртка [14, т. 48, с. 374]. Діяльність гуртка І. Франко постійно намагався спрямовувати в русло компаративістики, в чому немалу роль відіграв М. Драгоманов зі своїми порівняльними студіями.

І. Франко стверджував, що фольклор є цінним науковим матеріалом не лише для філолога (літературознавця чи лінгвіста), а й історика, психолога. Спонукав своїх кореспондентів записувати кожен факт, оскільки найменша дрібниця, найменша фраза може бути важливим матеріалом для вивчення психології, світогляду, культури народу.

У збиранні усної словесності, її студіюванні вчений убачав поступ народу, виховання інтелігенції, її уважне ставлення до простого люду. “Пиши, працюй, збирай матеріал, скільки можеш, – це ж єдина наша надія, котра допоможе нам узнання і забезпечить життя. Праця, думка і сміле поступування” [14, т. 48, с. 130]. Подібними фразами рясніють його листи до О. Рошкевич та інших кореспондентів. Тому з такою енергією, завзяттям він заохочував інших, організовував навколо се-

бе молодь, котра могла цю роботу виконувати. Не секрет, що на той час не кожна освічена людина мала уявлення про усну словесність. Письменник з прикрістю згадував про зустріч в Долині (тепер Івано-Франківська обл.) з одним таким учителем, “просвітителем мас темних”, котрому довелося пояснювати, що таке народні твори. Виявляється, він не знав, що між простим народом є якісь пісні, а тим більше не уявляв собі, що вони, ці пісні, можуть когось зацікавити як предмет наукових досліджень [14, т. 48, с. 106]. Такі випадки, на жаль, були непоодинокі. Та на їх фоні ще більше виділяється постать І. Франка як великого поціновувача і збирача усної словесності, яскравіше розкривається значення та роль його організаторської діяльності у фольклорно-збирацькій роботі, зрештою як будителя духовного життя. “Мені закидували, – зазначив Франко у ювілейній промові 1908 р., – що я розстрілюю свою діяльність, перескакую від одного заняття до иншого. Це було власне впливом мого бажання – бути ч о л о в і к о м, освіченим чоловіком. Не лишитися чужим у жоднім таким питанні, що складається на зміст людського життя. А пізнавши що-небудь, я бажав і всіх сил докладав довести й инших до того, щоб зацікавилися тим і розуміли це. Дехто звиняв мене тим, що важкі обставини життя, конечність заробітку спонукувала мене кидатися на різні поля. Але мені здається, що тут більш причинилася моя вдача, те гаряче бажання – обняти цілий круг людських інтересів. Може бути, що цей брак концентрації зашкодив мені яко письменникові, але у нас довго ще будуть потрібні такі, як я, щоб розбуджували інтерес до духовного життя і громадили матеріал обтесаний бодай з грубшого. Фундаменти все так будуються: а тільки на таких фундаментах, на таких стінах може з часом здвигтися пишне, сміле склепіння”.

Зміцнюючи фундамент у галузі фольклористики в Галичині, Франко не полишає наукових зацікавлень і в 1890-х рр. Уснопоетичними зразками збагатився І. Франко, коли брав активну участь як член радикальної партії в агітації, він об’їхав майже всю Галичину, зустрічався з цікавими співрозмовниками і записав чимало пісень, а особливо народних приповідок. Незважаючи на велику зайнятість і літературною, й громадською діяльністю, все ж займався збирацькою роботою. Це чітко простежується з його листів, зокрема до М. Драгоманова від 5 квітня 1892 р.: “Я нетерпляче дожидаю віча на Вижниці, а коли його не буде, то літом виберуся в ті сторони з запасом грошей і буду полювати на рукописі, а також на казки. Бажав би після приповідок зладити і видати збірку галицьких казок, і вже тепер нотую собі імена народних оповідачів, до котрих опісля удамся, щоб позаписувати їх скарби” [14, т. 48, с. 329]. Таку ж думку він висловив у наступному листі до того ж адресата від 29 квітня 1892 р.: “Скінчивши роботу над приповідками, я займуся збиранням казок, і думаю, що на тім полі у нас дуже багато інтересного можна знайти” [14, т. 48, с. 333].

Розгортанню збирацької роботи сприяла широка публікація народної творчості в часописі “Жите і слово” (1894–1897 рр.), який видавав І. Франко разом зі своєю дружиною. До нього надходили фольклорні записи від різних збирачів і друкувалися у рубриці “Із уст народа”. Серед інших матеріалів Франко подав і свої записи: новели (“Лісковий корч свідком” [6, с. 223–224], легенди (“Як душі з того світа вертаються” [6, с. 225], оповідання про історичні особи (“Король Собеский і жовківські жиди”, “Татарські напади на Підгір’є”, “Цісарева Марія Тереса”,

“Цісарь Йосиф II”) [6, с. 226–232]. Тут були опубліковані й записи Ольги Франко, зокрема казка “Про царівну, з котрою батько хотів женитися” [5, 1894, с. 375–377]. Правда, рубрика проіснувала всього два роки, і 1896 р. припинилися публікації усної словесності на сторінках “Життя і слова”. Та на той час Наукове товариство імені Шевченка уже видавало “Етнографічний збірник” (з 1895 р.), який порівняно з рубрикою “Із уст народа” мав значно ширші можливості для популяризації і вивчення фольклорного матеріалу.

Як голова Етнографічної комісії, створеної у травні 1898 р., І. Франко розгорнув активну організаторську та збирацьку роботу. Влітку 1900 р. він відбув кілька екскурсій, здебільшого шукаючи матеріал для збірки галицьких народних приповідок, яка готувалася до друку як десятий том “Етнографічного збірника”, а також матеріал для збірки колядок і щедрівок. Найважливіша з тих екскурсій була до села Довгого Стрийського повіту, де він одержав багату і гарну рукописну збірку щедрівок, які записав ще у 1860-х рр. О. Кобринський. Під час цієї експедиції найбільше зібрав приповідок у с. Завадові і Голобутові Стрийського повіту, а також у Коломиї, Тернополі, Збаражі і Львові [15, с. 18–19].

Діяльність І. Франка в Етнографічній комісії, як слушно зауважив О. Дей, справді гідна подиву: він керував виданням “Етнографічного збірника”, систематизував матеріал, складав покажчики паралелей, упорядкував понад тридцять одну тисячу приповідок, збірку “Людових вірувань на Підгір’ю”, вів кореспонденцію з численними збирачами з усіх кінців України, сам записував з пам’яті або з народних уст багато творів, що увійшли до “Етнографічних збірників”. Упродовж майже 20 років під керівництвом Франка вийшло понад 30 томів “Етнографічного збірника”, серед яких видатним явищем є “Галицько-руські народні приповідки”. Загальний доробок І. Франка – збирача народної пісенності – понад чотириста пісень і близько тисячі трьохсот коломийок. І це при тому, що він, як висловився Є. Маланюк, “був одночасно і суспільним діячем і політичним мислителем, і ученим, і повістярем, і драматургом, і поетом – і то на такому рівні, і в такій повноті, яка нагадувала хіба мужів італійського Відродження чи наших Київських Атен могилянсько-мазепинської доби” [8, с. 118].

В останнє десятиліття свого життя Іван Франко віддав дуже багато праці збиранню історичної народної поезії для “Студій над українськими народними піснями”. Зауважмо, що він цікавився також мелодіями, окремі з яких помістив у “Студіях”. Записи І. Франка дають підстави говорити про нього як про збирача широкого діапазону. До того ж Франко створив свою школу збирачів та дослідників усної словесності. До збирання пісень, мелодій він залучив С. Людкевича, Ф. Колессу, О. Роздольського, під його керівництвом почав свою діяльність етнограф В. Охримович.

Отже, геніальний поет, відомий учений, ніколи не цурався творчості рідного народу. Усна словесність була об’єктом його дослідження впродовж майже півстоліття. Дитяче та юнацьке захоплення фольклором переросло у зрілі глибокі наукові дослідження. І. Франко відіграв чималу роль у виробленні та утвердженні наукових засад збирацько-дослідницької роботи, чим уніс неоціненний вклад у фольклористику. Його талант організатора дав українській науці цілу плеяду молодих здібних вчених.

1. *Возняк М.* З життя і творчості Івана Франка. К., 1955.
2. *Дей О.* Іван Франко і народна творчість. К., 1955.
3. *Дей О.* Із фольклористичної спадщини І. Франка. Новознайдені записи пісень // Народна творчість та етнографія. 1965. № 3.
4. *Дей О.* Пісня в житті Івана Франка // Дей О. І. Сторінки з історії української фольклористики. К., 1975.
5. Житє і слово. 1894. Т. 2. Кн. 3.
6. Житє і слово. 1895. Т. 3. Кн. 2.
7. *Колесса Ф.* Народнопісенна ритміка в поезіях І. Франка // Колесса Ф. Фольклористичні праці. К., 1970.
8. *Маланюк Є.* Франко як явище інтелекту // Книга спостережень. Торонто, 1962. Т. 1.
9. Народні пісні в записах Івана Франка / Упор., вступ. ст. і приміт. О. І. Дея. К., 1981.
10. Обряди і пісні весільні люду руського в селі Лолин Стрийського повіту / Зібрала О. Рошкевич. Опрацював І. Франко. 1886 // Весілля: У двох кн. / Упор. текстів, прим. М. М. Шубравської; нотний матер. упор. О. А. Правдюк. К., 1970.
11. *Сапеляк О.* Етнографічні студії в Науковому товаристві ім. Шевченка (1898–1939 рр.). Львів, 2000.
12. *Франко А.* Діяльність Івана Франка в Етнографічній комісії НТШ // Народознавчі зошити. 2001. № 3. С. 465–470.
13. *Франко І.* Вибрані статті про народну творчість / Упор. О. Дей. К., 1955.
14. *Франко І.* Зібр. тв.: У 50 т. К.: Наук. думка, 1976–1986.
15. Хроніка НТШ. 1900. Ч. 4. С. 18–19.

FOLKLORE ACTIVITY OF IVAN FRANKO: ORGANIZATION OF COMPILING-INVESTIGATIVE WORK

Hanna Sokil

*Ivan Franko National University of Lviv Philology Department
Universytetska st., 1, UA-79000 Lviv, Ukraine*

The activity of Ivan Franko as a careful folklore and gatherer connoisseur of people's arts are under the analysis in the article as well as the stress is being made on his organizational commitment in the sphere.

Key words: oral artistry, compiling work, folklore notes, expeditions.

ФОЛЬКЛОРИСТИЧЕСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ ИВАНА ФРАНКО: ОРГАНИЗАЦИЯ СОБИРАТЕЛЬНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКОЙ РАБОТЫ

Ганна Сокил

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Университетская, 1, 79000, Львов, Украина*

В статье рассмотрена деятельность И. Франко как фольклориста-практика, внимательного собирателя и ценителя народного творчества, акцентировано внимание на его организаторской роли в этой области.

Ключевые слова: устная словесность, собирательная работа, фольклорные записи, экспедиции.

Стаття надійшла до редколегії 10.05.2007

Прийнята до друку 14.10.2007